

moedelijk naar buiten, want mijn vrouw meent, dat een bruine vlinder buiten tegen het raam vloog. Ik heb het dier niet meer terug gezien.

Mijn dank aan J. Wilcke voor de teekening, gemaakt naar mijn schets.

Amerongen, Rusthuis „Charlois”, Maart 1946.

Laurierkersblad als insecticide

door

D. MAC GILLAVRY

Naar aanleiding van het artikel van L. V á r i over laurierkersbladeren bij de insectenvangst, cf. E. B. 269/270 dl. XII 15 Aug. 1946, pp. 63—64, een paar opmerkingen.

Zoo weinig bekend, als V á r i denkt, is het gebruik van laurierkersblad niet. Zelf gebruik ik het veel. Behalve in blikken d o o s, kan men het evengoed in een vang-f l e s c h doen, waarbij het voordeel is, dat de bladeren verscher blijven en niet zoo snel indrogen. Zelfs is het daarom gewenscht in de eerste halve dag de flesch af en toe open te laten, om het tegen het glas condenseerende water te laten verdampen, pas dan komt de eigenlijke gasontwikkeling.

V á r i doodt zijn dieren eerst langs anderen weg alvorens ze bij de bladeren te leggen. Z.i. gaat het dooden met de gasontwikkeling uit de bladeren te langzaam, waardoor licht beschadiging, vooral van vlinders, optreedt. Hij maakt er dus slechts gebruik van om de dieren week te houden.

Hij vermeldt niet, welk gas zich ontwikkelt, en toch mag er wel voor gewaarschuwd worden, dat dit blauwzuur is. Eenige voorzichtigheid bij het gebruik mag dus wel in acht genomen worden. Het principe is dus hetzelfde als bij de cyaankali-vangflesch, alleen iets minder intensief. Men moet, wil men een goede gasontwikkeling hebben, steeds jong blad nemen. Ik ken geen plek van ons land, waar in tuinen geen laurierkersstruiken staan. Potentieel kunnen we er gemakkelijk de geheele Nederlandsche bevolking mee uitroeien.

Wanneer men een vruchtdragende wilde amandelboom weet, dan geloof ik, dat men de gekneusde amandel voor hetzelfde doel kan gebruiken, ook al door cyaanwaterstof-ontwikkeling. Die in ons land groeiende wilde amandelen hebben binnen den bolster een zeer stevige houten schil, men moet ze met een hamer stuk slaan om bij de pit te komen. Op zichzelf zijn ze in geringe kwantiteit wel eetbaar, ik vind ze zelfs lekker, maar aan een en denzelfden boom komen tusschen lekkere amandelen ook extra bittere exemplaren voor en die zou men voor het experiment moeten nemen, de bittere smaak waarschuwt wel, dat men die niet moet opeten.

Amerongen, Rusthuis Charlois, October 1946.

Oxydiscus (Diptera) changed in *Oxyrhiza*

by

J. C. H. DE MEIJERE

Prof. B o s c h m a was so kind as to inform me, that my name *Oxydiscus* for a genus of Limnobiidae from Java (Studien zur Kenntnis der süd-ost-asiatischen Dipteren VII, Tijdschr. v. Entom. 56, 1913, p. 350) was praeoccupied in 1889 by K o k e n for a genus of Mulluscs. So I might change my name in *Oxyrhiza*, the discal cell being very acute at the root.

Amsterdam, Churchillaan 174^{II}, August 7th, 1946.